

har Finansministeren efter at have vaklet noget i sin Politik i den lange Tid, hvor han hæderfuldt har deltaget i Rigsdagens Arbejde, valgt at stille sig der, hvor han kan finde sig til Rette med endog de mest konservative Elementer i vor Befolkning. Derfor maa han føre den Skattepolitik, han nu fører, det kan han ikke komme udenom, og for saa vidt er der altsaa intet at sige til, at han netop fører saadanne Forslag om indirekte Beskatning her igennem Rigsdagen. Men der er heller ikke noget som helst mærkeligt i, at den Opposition, der er her i Landet, stemmer imod; den vil paa ingen Maade kunne stille sig anderledes, og det paaligger ikke Oppositionen at paavise Mulighed for, hvorledes man ellers skulde indrette sig her til Lands, det har en Opposition først Pligt til den Dag, da den er blevet Regering. Hvis den højtærede Finansminister mente, han ikke kunne komme igennem, havde han intet andet at gøre end at tage sin Afsked. Dette skal aldeles ikke være nogen Opfordring til den højtærede Minister om at tage sin Afsked, men det er klart, hvis Ministeren kunde ræsonnere saaledes: Jeg kan ikke for mig selv være bekendt at indføre saadanne indirekte Skatter, som jeg anser for nødvendige, men som ikke stemmer overens med mit politiske Princip, maatte den højtærede Finansminister gaa sin Vej, og saa maatte Oppositionen komme til Regeringen, og den maatte da forsøge paa efter sine Principper at gennemføre Skattelove. Saaledes er det normalt, det skal gaa, men Finansministeren kan ikke overfor Oppositionen forlange det, man kalder positive Forslag; det har Oppositionen ingen Grund eller Ret til at stille, det er Ministeriets Ansvar og Opgave at styre Landet efter dets politiske Princip.

Finansministeren (N. Neergaard): Det ærede Medlem, som nu talte, (Brandes) holdt en Slags Filippika mod de indirekte Skatter. Der har lydt andre Udtalelser fra det ærede Medlem ved andre Lejligheder, hvor han ikke har udtalt sig saa skarpt imod disse Skatter, og hans Praksis navnlig viser en fuldstændig anden Retning, idet der som bekendt ikke er nogen Minister, der har sat de indirekte Skatter saa højt op her i Landet som det ærede 18de landstingsvalgte Medlem; men Teori og Praksis stemmer jo ikke altid med hinanden. Jeg kan ikke se, at der i Venstres skattepolitiske Program og særlig i mine skattepolitiske

Udtalelser fra tidligere Tid ligger noget som helst, der skulde kunne hindre mig i at fremsætte Forslag om Luksusskatter, thi Venstre har aldrig paastaet, at indirekte Skatter kunde undværes, absolut ikke, og Venstre har aldrig modsat sig Luksusskatter. Gennem Vilhelm Lassens Toldlov i 1908, til hvis Gennemførelse jeg bidrog ikke saa lidt, gaar ganske den samme Linie, nemlig Forhøjelse af de egentlige Luksussatser, saa der er ingen Modstrid mellem min Teori og min Praksis i den Henseende. Det er meget rigtigt — deri har det ærede Medlem Ret —, at jeg i al Almindelighed foretrækker direkte for indirekte Beskatning under normale Forhold, idet den direkte Beskatning, naar den ikke overstiger en vis Højde, er en Byrde, der udredes i Forhold til Skatteydernes økonomiske Stilling, medens den indirekte Beskatning naturligvis har den Mangel, at den ikke kan afpasses efter den paagældendes økonomiske Stilling, men kun efter hans Forbrug. Men det ærede Medlem maa endelig ikke tabe af Sigte en Hovedting i hele denne Sag, og det er det, at naar den direkte Beskatning overskrider visse Grænser, naar den til Eksempel er kommet saa højt op, som den er nu, baade for Formue- og Indtægtskattens Vedkommende, skifter den i Virkeligheden ganske Karakter, saa bliver den en Skat, der omtrent i ligesaa høj Grad som den indirekte Beskatning overvæltet paa Forbrugerne. Naar en forretningsdrivende skal svare som i gamle Dage et Par Procent i Indkomstskat af sin Nettoindtægt, er det et Beløb, han ikke behøver at overvælte, men som han erfaringsmæssigt kan bære selv; naar derimod den samme forretningsdrivende skal svare en Skat, som, naar vi tager Statskat og Kommuneskat tilsammen, kan komme op paa 20—30 pCt., ja, i adskillige Tilfælde ikke saa lidt højere, er det ganske nødvendigt for denne Mand at vinde disse Penge igen gennem de Varer, han producerer eller forhandler, han maa ganske nødvendigt overvælte Skatten paa sine Kunder. Jeg har i den sidste Tid set Beregninger fra større engelske forretningsdrivende og fra engelske Handelsorganisationer og lignende, Beregninger over den nødvendige Varefordyrelse, som den engelske Indkomstskat tvinger forskellige erhvervsdrivende til. Man behøver i og for sig ikke at studere saadanne Beregninger for at indse Sagens Rigtighed; thi det er ganske utvivlsomt, at naar Indkomst- og Formueskatten kommer over en vis Højde, fordyrer den over en Bank Varepriserne i et Land i ganske overordentlig Grad, og